

Discurs de **Josep Sánchez Llibre**
president de Foment del Treball
Assemblea General, 2 març de 2026

Benvolgudes i benvolguts,

Membres de la Junta Directiva, presidents i presidentes de comissions, representants de les organitzacions territorials i sectorials, i empresàries i empresaris que doneu sentit a aquesta institució.

Permeteu-me començar, com és de justícia, amb un agraïment sincer.

Foment del Treball és una casa gran, transversal i viva; és la Casa Gran de l'Empresariat Català perquè hi sou tots: les grans corporacions que obren mercats, les pimes que vertebraren el territori -amb una menció especial per al Consell Territorial de la Pime de Foment-, els autònoms que sostenen el dia a dia, les empreses familiars que garanteixen continuïtat i les start-ups que empenyen la frontera del coneixement. Aquesta transversalitat no és només una foto; és la nostra força i la nostra responsabilitat compartida. També faig extensiu aquest agraïment, de forma especial, a tot el personal de la casa.

Avui no celebrem una assemblea més. En el context actual, el nostre paper és clar i indeclinable: defensar l'empresa i la figura de l'empresari, i també de la propietat privada, com a pilar del progrés econòmic i social. Aquesta no és una consigna: és un contracte cívic de Foment del Treball amb els empresaris de Catalunya.

A més, enguany aquesta casa compleix el seu dos-cents cinquanta cinquè aniversari. Des de 1771, al costat de l'empresa, perquè ja van ser els empresaris d'aquell temps que es van adonar que calia un veu pròpia i comú.

La situació que vivim com a societat i com a economia és convulsa i canviant, nous reptes i noves maneres de trobar solucions. I per tant, reclamem amb humilitat el respecte dels diferents governs als empresaris, pel nostre paper en la societat.

De manera humil sí, però amb tota la contundència: els empresaris som un pilar d'aquesta societat. No podem permetre que se'ns menystingui, no podem assumir amb normalitat que es vagi creant una

societat de trinxeres. Estem tots al mateix vaixell, som un pilar fonamental de la democràcia, de la cohesió social i de la societat del benestar.

PRIORITATS:

1) Productivitat i absentisme: hem de posar el nom a l'emergència silenciosa. Aquest és el principal problema que tenim, ras i curt

Si volem créixer millor, hem de posar la productivitat al centre. Productivitat no és un tecnicisme: és la capacitat real de crear més valor amb el talent, el capital, la tecnologia i l'organització disponibles.

Per això Foment va activar un Pla de Productivitat i Competitivitat que focalitza vuit àmbits —fiscalitat, infraestructures, energia, habitatge, mercat laboral (amb l'absentisme al centre), innovació i digitalització, talent i administració eficient— amb un missatge nítid: cal actuar i cal executar.

Dins d'aquesta agenda, hi ha un factor que ja no és símptoma sinó una emergència en sí mateixa: l'absentisme.

Les xifres són eloqüents i no admeten eufemismes: El 2024 vam presentar un informe aquí, a Foment, i ja amb dades de l'any 2023, el cost de l'absentisme a l'economia espanyola es va estimar en 37.000 milions d'euros —prop del 3,1% del PIB— i 1,5 milions de persones no van assistir cada dia a la feina; la taxa mitjana d'absentisme s'aproxima al 7,2%, i al voltant del 80% de les absències es deuen a contingències comunes.

Siguem clars: no ho podem normalitzar. Tenim un problema. No podem fer veure que no passa. No és admissible resignar-nos a perdre hores, moral i oportunitats. **Sense responsabilitat laboral no hi ha productivitat; i sense productivitat no hi ha futur.**

Fa anys que vam advertir d'aquest problema. Vam ser els primers a fer-ho. I volem aportar solucions i ens oferim a fer-ho.

Perquè l'absentisme laboral transcendeix l'àmbit estrictament empresarial: és una qüestió estructural que interpel·la el conjunt del país. Impacta en la productivitat, en la qualitat dels serveis i en la sostenibilitat del sistema de protecció social. Per això no es pot abordar des d'una visió parcial, sinó amb una mirada col·lectiva i estratègica. I no hi ha culpables, tampoc les empreses, que no fan emmalaltir ningú. És un tema de primer ordre i s'ha de parlar amb rigor i sense eslògans.

Cal un enfocament integral que impliqui empreses, treballadors, sistema sanitari, mútues i administració de la Seguretat Social. Foment és partidari de parlar de corresponsabilitat; de crear un ecosistema basat en la confiança és clar, però sobretot en la eficiència i en el rigor.

Que quedi clar: la salut de les persones treballadores és prioritària i irrenunciable, però el sistema de gestió de la incapacitat temporal ha de ser àgil, eficient i sostenible. Si no es corregeixen les disfuncions actuals, l'augment estructural de l'absentisme suposa un fre addicional a la competitivitat, a la inversió i al creixement del teixit empresarial. I per tant, un fre al progrés social: una emergència social.

Com es resol? Amb dades, amb criteri i amb corresponsabilitat. Dades per objectivar el problema; criteri per prioritzar allà on l'impacte és més gran; i corresponsabilitat per implicar tothom: treballadors, empreses, mútues i administració. **Només així passarem del cercle viciós —més absentisme, menys productivitat, menys salaris— al cercle virtuós: menys absentisme, més productivitat, millors salaris i més cohesió.**

2) Propietat privada i habitatge: la seguretat jurídica que posa la grua i aixeca persianes

La propietat privada és un pilar democràtic i econòmic. És la base de la societat occidental. Sembla mentida que avui en dia ho haguem de destacar. Però nosaltres, Foment, ho defensarem a peu i a cavall: allà on calgui. No es poden canviar les normes del joc des d'una cantonada ideològica, pensant en propaganda o en quedar bé.

El recent pacte entre el Govern de la Generalitat i els Comuns és la socialització de la propietat privada, és un atemptat a la propietat privada, és una mesura que no cap en la nostra societat. Si cal, promourem la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat o el plantejament d'una qüestió d'inconstitucionalitat contra aquesta mesura que trobem letal per l'economia i la societat catalana.

I a més hem de parlar d'un problema de primer ordre per la nostra societat: l'accés a l'habitatge.

Faig meves les paraules del president de la Comissió d'Habitatge i Urbanisme de Foment i també president de l'APCE, Xavier Vilajoana: "o construïm més habitatges de tota tipologia, o arrossegarem el problema any rere any, sense aportar solucions que beneficiïn a la ciutadania". Cal més oferta. Cal més seguretat jurídica. Cal que l'administració ajudi, i sobretot, que deixi d'entorpir.

Catalunya necessita immigració per sostenir el seu mercat laboral, per cobrir vacants i per garantir el dinamisme econòmic. Ho hem dit i ho reiterem. Però precisament per això, les polítiques públiques han de ser coherents entre sí.

El procés extraordinari de regularització iniciat a Espanya i els previsibles processos de reagrupament familiar comportaran un increment estructural de la demanda d'habitatge. Aquesta realitat no és ideològica: és demogràfica.

L'activació de nova població treballadora exigeix incrementar simultàniament l'oferta residencial necessària. La situació es d'autèntica emergència nacional i s'ha de tractar com a tal.

Si no hi ha sòl, si no hi ha llicències àgils i si no hi ha seguretat jurídica per invertir, el resultat és inevitable: més pressió sobre els preus i més dificultats d'accés.

Integració, ocupació i habitatge han d'anar de la mà. El contrari és generar tensions que acaben perjudicant tothom.

Sense seguretat jurídica no hi ha inversió; sense inversió, no hi ha habitatge ni indústria ni innovació. El marc regulador ha introduït canvis rellevants en Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats amb un nefast impacte en l'oferta i la rotació d'actius.

La millor política d'habitatge no és l'eslògan ni la pancarta: és la que mobilitza sòl, agilitza llicències, estabilitza el marc i activa finançament mixt per multiplicar l'oferta de lloguer assequible i d'inclusió. Un gran pacte publicoprivat és l'única via que funcionarà.

I aquí cal parlar amb claredat.

Quan durant anys no s'ha planificat, no s'ha executat i no s'ha mobilitzat oferta, això té un nom: és un fracàs de política pública. El que no és admissible és intentar corregir-lo convertint els propietaris en responsables subsidiaris o, pitjor encara, en bocs expiatoris d'errors que no els corresponen.

La funció de governar no pot consistir a traslladar a particulars la càrrega del que les administracions no han fet.

3) Infraestructures: anticipar avui la Catalunya de demà

Cap empresa inverteix allà on les infraestructures fallen. Catalunya arrossega dèficits estructurals; si volem liderar, cal deixar d'expressar les infraestructures d'ahir i planificar a 20 anys vista sí, i també actuar avui. Amb dades de 2023 podem dir que Catalunya pateix un dèficit d'inversió en infraestructures de més de 42.500 milions d'euros. No ens hi podem conformar.

Necessitem decisions valentes. L'ampliació urgent de l'aeroport del Prat és imprescindible si volem mantenir la connectivitat internacional i continuar sent un pol d'atracció econòmica.

La mobilitat ferroviària i logística necessita un impuls decidit.

El transport de mercaderies ha de guanyar eficiència. Les connexions internes han de facilitar el moviment de persones i d'activitat econòmica.

Cada hora perduda en mobilitat és competitivitat que es perd.

La col·laboració entre el món privat i el sector públic és essencial també en matèria d'infraestructures, i la despesa que s'hi pugui fer no és una despesa sinó una inversió. Per això, des de Foment hem constituït aquestes setmanes una comissió per una Mobilitat Eficient, liderada pel RACC, la Cambra de Comerç de Barcelona, el Col·legi d'Economistes i Foment, comptant amb més de 50 entitats més de la societat civil catalana.

I no podem oblidar una qüestió essencial per al futur del país: l'abastament d'aigua i la resiliència hídrica. Sense seguretat en el subministrament, moltes activitats productives es veuen compromeses. La sequera ens ha recordat que la planificació estratègica no és opcional. És imprescindible. I no podem estar pendents de si plou més o menys, hem de tenir infraestructures.

4) Energia: transició realista, preus competitius i seguretat d'abastament

Siguem clars: el gran coll d'ampolla avui no és només la generació, és la xarxa. Sense increment de capacitat en transport i distribució elèctrica, ni els projectes de generació es poden connectar ni la indústria pot ampliar o electrificar els seus processos.

No podem tenir projectes renovables autoritzats que quedin bloquejats per manca de capacitat d'evacuació, però tampoc podem tenir inversions industrials aturades per manca de potència disponible o per restriccions en els punts de connexió.

Catalunya necessita anticipar inversions en xarxa per acompanyar tant la producció com el consum. Si volem indústria, centres de dades, mobilitat elèctrica i nous polígons productius, la capacitat elèctrica ha d'arribar abans que la demanda, no després.

Cal garantir la seguretat de subministrament a la indústria i els sectors productius, cal evitar el risc d'apagades. Cal definir una transició energètica industrial que tingui en compte les necessitats dels sectors industrials grans consumidors d'energia, en especial d'energia tèrmica i calor. Catalunya necessita impulsar el desenvolupament de grans parcs eòlics, fotovoltaics i sistemes d'emmagatzematge. Perquè el que tenim avui és que l'energia nuclear representa el 58% de l'energia elèctrica consumida a Catalunya i per tant necessitem que segueixin les centrals, aquí i a la resta d'Espanya.

5) Fiscalitat competitiva: atreure o expulsar talent

Catalunya necessita una fiscalitat competitiva, simple i previsible. Des de Foment hem denunciat l'infern fiscal en que vivim els catalans: empreses i famílies. I ho seguirem fent.

Defensem eliminar l'Impost de Patrimoni, que només s'aplica aquí, cal revisar Successions i Donacions per protegir la continuïtat de l'empresa familiar i simplificar l'IRPF on som menys competitius. Cal deixar d'ofegar a empreses i famílies.

- Reclamem també la reducció dels marginals de l'IRPF i també la deflactació de la tarifa, així com tenir un topall màxim del 5% en successions i donacions amb bonificacions per part de les comunitats autònomes,
- Exigim la supressió de l'impost extraordinari a la banca,
- Demanem la supressió de l'impost a la generació d'energia elèctrica (IVPEE) del 7%, que a Europa únicament s'aplica a Espanya,
- I la recuperació de la llibertat d'amortització per a estimular inversions productives.
- També cal tenir en compte deduccions a plans de pensions sense penalitzar el rescat. Hi ha molt camí per córrer.
- Així mateix, cal elevar a 2 milions d'euros el llindar d'exempció de l'IAE i permetre que els qui no estiguin exempts el dedueixin íntegrament en l'Impost de Societats.

Caldria insistir en la revisió i reducció dels impostos propis de la Generalitat. És necessari reduir la pressió fiscal sobre l'activitat turística que acaba de rebre una nova pujada de l'impost turístic i del

recàrrec municipal. Una altra punyalada fiscal que dessagna empreses, empresaris, i treballadors.

I cal fer una revisió de l'actual sistema de cotització d'autònoms que castiga aquest tipus de figura i és de gran complexitat. No volem reduir recursos públics, sinó incentivar l'activitat econòmica i ampliar així la base tributària.

La fiscalitat no ha de servir per quadrar els balanços dels governs, per tenir superàvits per engreixar la burocràcia de l'administració. Demanem responsabilitat als governs i solidaritat amb empreses i famílies. No sembla exagerat demanar corresponsabilitat en això també.

6) Paper de Foment: l'exemple de les 37,5 hores

Des de Foment, no hem deixat de batallar amb determinació allà on fes falta per garantir que l'economia real, la que crea ocupació i riquesa, no es vegi ofegada per la manca de realisme regulatori.

Un exemple ha estat aturar l'obsessió malaltissa del ministeri de Treball amb la imposició per llei de la Jornada de 37,5 hores. Dinamitant el diàleg social. Així no es fan les coses. I més quan una tercera part dels convenis, fruit de la negociació col·lectiva, ja es signen per 37,5 hores o menys. Prou a les imposicions.

I el 10 de setembre de 2025 va ser un dia important: al Congrés dels Diputats els vots de Junts per Catalunya -a qui agraïxo la valentia- juntament amb el PP i Vox van frenar la reforma horària per Real decret llei que propugnava el Ministeri de Treball i que hagués ensorrat l'economia catalana, i espanyola. Un èxit de tots.

Estarem també molt atents a les amenaces legislatives que van des de les ampliacions de permisos fins a la participació dels sindicats als consells d'administració.

I aprofito per destacar que no sembla que anem en la bona direcció quan el Govern promou que les condicions laborals dels treballadors públics sigui diferent de les dels món privat.

7) Talent, formació i personal qualificat

Tenim un gran país, un ecosistema econòmic robust, un sistema educatiu envejable i múltiples opcions formatives. I aprofito per

destacar el que oferim des de Foment, és una de les potes que tenim de les que ens podem sentir orgullosos.

Ara bé, moltes empreses constaten que falta personal qualificat, que falta talent adaptat a la nova economia. Cal tenir en compte que 4 de cada 10 empreses a Catalunya manifesten problemes per a trobar treballadors.

A més, no podem ignorar una realitat demogràfica que condiciona el nostre mercat de treball: la taxa d'activitat de la població nascuda a Espanya —i també a Catalunya— és sensiblement inferior a la de la població d'origen estranger en determinats trams d'edat. Aquest diferencial, que té causes diverses ens obliga a activar tot el potencial de talent intern si volem sostenir el creixement i l'estat del benestar.

I això no és només un problema empresarial; és un repte de país. Si no tenim persones preparades i qualificades perdrem oportunitats d'inversió, d'innovació i de creixement.

Per això hem de reforçar decididament la formació professional i la formació Dual. Hem de connectar millor el sistema educatiu amb el teixit productiu. I hem d'entendre que la millor política social és aquella que permet a les persones accedir a feines de qualitat i amb futur.

Sense talent no hi ha futur. I el talent no es construeix només a les aules. El talent es construeix també a les empreses, a través de la innovació, de l'esforç i de l'experiència. Per això cal una col·laboració real entre el món educatiu i el món empresarial. No podem continuar funcionant com si fossin dos universos separats.

Sense talent, no hi ha innovació; sense innovació, no hi ha productivitat; sense productivitat, no hi ha bons llocs de treball.

8) Europa industrial i tecnologia dual: produir, no només regular

Som Europa, que ningú es despisti, no estem sols. I Europa ha après una lliçó dura: no n'hi ha prou amb regular; cal produir. L'autonomia estratègica passa per recuperar capacitat industrial i tecnologia pròpia —i per connectar-la amb la demanda pública i privada. Cal llegir, entendre i aplicar els informes Draghi i Letta.

Els programes i marcs europeus ja s'estan orientant cap a aquest objectiu i reconeixen que la tensió geopolítica ha reduït el creixement i alterat les cadenes de subministrament. Això obre una finestra única

per a Catalunya: integrar-nos amb ambició en tecnologia dual —IA, ciberseguretat, drons, sensòrica avançada, nous materials— i en la indústria de defensa i seguretat, amb fort component civil i d'alt valor afegit.

Catalunya no parteix de zero: tenim enginyeries solvents, centres tecnològics, universitats exigents i empreses capaces d'escalar. Us ho deia abans: tenim talent. Cal, però, ecosistemes que tanquin la cadena de valor: clústers amb escala, compra pública innovadora que traccioni mercat, finançament de creixement perquè la propietat intel·lectual es quedi al país i simplificació reguladora perquè les proves pilot no es perdin en permisos interminables.

I vull destacar que Foment està a les converses que cal estar. La prova és la comissió d'Intel·ligència Artificial de Foment. I no només per aterrar la Llei d'Intel·ligència Artificial de la UE. Si no per analitzar l'impacte transformador de la IA a tots els sectors clau, especialment en tot el derivat al món del treball, i anticipar-se a futures regulacions. Des de 1771, aquesta casa s'avança als canvis tecnològics per ser punters.

La via intel·ligent és diversificar riscos, guanyar escala industrial i cooperar on la cooperació pugui sumar.

9) Internacionalització: roda el món

Les empreses catalanes han demostrat resiliència internacional en un context complicat. El 2025, les exportacions catalanes van tornar a superar els 100.000 milions d'euros i van créixer prop del 0,6%, mantenint el lideratge dins l'Estat. Darrere d'aquesta fita hi ha una reorientació geogràfica: més pes d'Àsia i altres mercats, estabilitat a la UE i dificultats a Amèrica del Nord pel nou marc de tarifes sobre productes europeus.

La conclusió és clara: no es tracta de tancar-nos, sinó d'obrir-nos millor. Diversificar mercats, pujar en valor afegit i reforçar presència en ecosistemes industrial-tech que permetin capturar més trams de la cadena de valor.

I aquí reivindico la feina que fem, que hem fet i que farem. I subratllo les missions i els contactes que hem fet a Portugal o al Marroc on som referents, i també el pont que hem establert amb els Estats Units, amb ecosistemes tan rics com el de Boston o d'altres contactes amb diferents estats com Kansas; o d'altres zones del món amb grans oportunitats per l'economia productiva catalana.

I també reivindicar la nostra acció en tots els esdeveniments importants que passen al nostre país. Perquè no només hi som presents. Penso en el Mobile World Congress que comença tot just avui, però d'altres fires com l'ISE o congressos importants com el World Token Congress que es celebren en aquesta casa. Som una llum al món, modesta, però hi som. I seguirem viatjant, i seguirem portant el món a Foment. Roda el món i torna al Born.

10) Governança i diàleg social: servir, no entorpir

El diàleg social és un actiu del país, la negociació col·lectiva és una joia de la nostra democràcia. Ha de continuar essent-ho. Però s'esquerda quan es legisla sense escoltar, sense avaluar i improvisant. Foment actuarà amb lleialtat institucional i esperit de solució, però també amb claredat:

- No acceptarem ingerències que posin en risc la competitivitat.
- No acceptarem improvisacions que trenquin marcs d'inversió.
- No callarem si es menysté la propietat privada o si es criminalitza l'empresa.

Volem governs que governin, que liderin, que decideixin. Volem administracions que serveixin i no entorpeixin. I volem una col·laboració honesta entre sector públic i privat, perquè així és com s'aborden els reptes difícils i s'aprofiten les oportunitats reals.

11) Estabilitat, pressupostos i propostes

Foment mai ha jugat, ni jugarà, a la inestabilitat econòmica de Catalunya, per això som molt clars: Sí als Pressupostos.

Catalunya necessita previsibilitat i estabilitat econòmica, com qualsevol país avançat. I a Foment considerem que això és principal i fem i farem el que calgui per facilitar que sigui així.

Catalunya necessita pressupostos. Foment ho defensa, però no qualsevol tipus de pressupostos. Els que s'estan plantejant avui a Catalunya no ens agraden: gran pressió fiscal i molt intervencionistes. Però també és veritat que si no surten endavant Catalunya perdrà més de 4.000 milions d'euros en inversions. Necessitem dinamisme.

No ens podem acostumar a que un país no tingui pressupostos. És fatal per l'estabilitat i pel creixement.

Apel·lem a aquells que estan en situació de fer-ho, que donin suport als pressupostos de la Generalitat. Entenem les negociacions i les posicions de tothom, ho respectem: però cal tenir comptes públics.

I si el president de la Generalitat no aconsegueix el recolzament d'aquest grup seria el moment de mirar en d'altres: potser seria moment de negociar amb d'altres grups de l'oposició.

A banda en la tramitació parlamentària Foment intentarà negociar amb els diferents grups parlamentaris per introduir esmenes que ens agradaria que anessin en la línia de rebaixar la pressió fiscal i millorar l'oferta d'habitatge a preus assequibles. I que en qualsevol cas hi hagués negociació i debat.

12) Autoestima empresarial i ambició de país

Permeteu-me tancar amb allò essencial per Foment del Treball: La figura de l'empresari mereix respecte i reconeixement. L'empresari no és un privilegiat: és qui assumeix risc, inverteix, innova, crea ocupació i sosté bona part de l'estat del benestar amb els seus impostos. Quan s'ataca l'empresa, no s'ataca un col·lectiu: s'ataca la prosperitat de tothom.

Per això rebutgem les ingerències que converteixen la iniciativa privada en sospitosa; rebutgem l'assenyalament d'empresaris; rebutgem la inseguretat jurídica que fa i desfà segons bufi el vent del dia; rebutgem les traves que desincentiven l'esforç i castiguen l'èxit. No és admissible. No és just. No és intel·ligent.

No demanem privilegis. Demanem regles clares, estabilitat i respecte. Demanem infraestructures per connectar-nos i energia per produir. Demanem fiscalitat justa per competir i educació per créixer. Demanem que qui crea riquesa pugui fer-ho sense demanar perdó. Demanem poder treballar, arriscar: ser empresaris, en definitiva.

Tenim una institució, Foment del Treball, que fa més de dos segles i mig que defensa la llibertat d'empresa, la seguretat jurídica i el progrés econòmic i social. No defallirem. No callarem. No renunciarem a allò que és just, necessari i imprescindible per al futur del nostre país.

Continuarem aportant solucions, informes, propostes i consensos. Continuarem defensant les empreses, els autònoms, les pimes i les grans corporacions. Continuarem defensant la propietat privada, la llibertat econòmica i la seguretat jurídica. Continuarem defensant un model de país que creu en el talent, en la innovació i en la iniciativa privada.

Perquè som molts i som necessaris.

I Foment —això us ho garantim— hi serà.

Hi serà sempre. Hi serà amb vosaltres. Hi serà per vosaltres.
I hi serà per Catalunya.

Moltes gràcies.